

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7CdoPr/16/2025
Identifikačné číslo spisu:	4123238907
Dátum vydania rozhodnutia:	31.03.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Martina Valentová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:4123238907.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu V. W., narodeného XX. P. XXXX, B. Q., Y. XXX/XX, právne zastúpeného advokátom JUDr. Jaroslavom Valjentom, Partizánske, Jesenského 232, proti žalovanej GEODIS TRANS SLOVAKIA s.r.o., Nitra, Bratislavská 15, IČO: 36263044, právne zastúpenej advokátskou kanceláriou JÁNSKY & PARTNERS s.r.o., Nitra, Štúrova 13, IČO: 47249650, o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru a o náhradu mzdy, vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 16Cpr/2/2023, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 26. februára 2025 sp. zn. 8CoPr/3/2024, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Nitra (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 26. februára 2024 č. k. 16Cpr/2/2023-346 rozhodol, že okamžité skončenie pracovného pomeru dané žalovanou žalobcovi listom zo dňa 27. novembra 2019, doručeným žalobcovi dňa 03. decembra 2019, je neplatné (výrok I.) a žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 4.032 eur brutto spolu s 5,00 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 624 eur od 01. apríla 2020 do zaplatenia, 5,00 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 624 eur od 01. mája 2020 do zaplatenia, 5,00 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 624 eur od 01. júna 2020 do zaplatenia, 5,00 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 624 eur od 01. júla 2020 do zaplatenia, 5,00 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 624 eur od 01. augusta 2020 do zaplatenia, 5,00 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 624 eur od 01. septembra 2020 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok II.). Súd prvej inštancie priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok III.).

1.1. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku poukázal na to, že o žalobcovom nároku rozhodol už rozsudkom č. k. 5Cpr/1/2020-103 dňa 14. decembra 2020 tak, že okamžité skončenie pracovného pomeru dané žalovanou žalobcovi listom zo dňa 27. novembra 2019 doručeným žalobcovi dňa 03. decembra 2019 určil za neplatné, žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 4. 032 eur brutto

spolu s 5,00 % ročným úrokom z omeškania zo súm a v termínoch vymedzených v II. výroku predmetného rozsudku a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Krajský súd v Nitre (ďalej len „odvolací súd“) na podklade odvolania podaného žalovanou, rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil rozsudkom č. k. 8CoPr/2/2021-166 zo dňa 21. apríla 2022. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej ako „dovolený súd“ alebo „najvyšší súd“) rozsudok odvolacieho súdu zrušil uznesením sp. zn. 7Cdo/211/2022 z 27. apríla 2023, v dôsledku čoho odvolací súd zrušil v poradí prvý rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Najvyšší súd konštatoval prekvapivosť rozsudku odvolacieho súdu a obom súdom vytkol, že nezaujali presvedčivé stanovisko k zásadnej argumentácii žalovanej, ktorá z predkladaných listín žalobcom je kvalifikovaným znaleckým posudkom v zmysle § 55 ods. 2 zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce (ďalej len „Zákonník práce“).

1.2. Doplnením dokazovania dospel súd prvej inštancie opätovne k záveru, že žaloba je dôvodná. Výslovil, že okamžité skončenie pracovného pomeru zo dňa 27. novembra 2019, doručené žalobcovi dňa 03. decembra 2019 je neplatné a v danej súvislosti vzhliadol dôvodnosť aj zvyšného finančného nároku žalobcu.

1.3. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku ustálil, že zákon č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti v znení zmien a doplnkov (ďalej len „zákon č. 576/2004 Z. z.“) je právny predpisom upravujúcim lekárske posudky. Nevzhliadol zákonný dôvod pre posúdenie lekárskeho posudku podľa § 55 ods. 2 písm. Zákonníka práce na základe ustanovenia § 30f ods. 1 až 3 a Prílohy 3c zákona č. 355/2007 Z. z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia (ďalej len „zákon č. 355/2007 Z. z.“) tak, ako to v konaní preferovala žalovaná. V nadväznosti na uvedené súd prvej inštancie poukázal na účel predmetného zákona, ktorý sleduje iný účel, kategorizuje práce do štyroch skupín podľa ich zdravotného rizika, na základe čoho upravuje rozdielne povinnosti zamestnávateľa v súvislosti s posudzovaním zdravotnej spôsobilosti zamestnanca na prácu. Súd prvej inštancie zdôraznil, že lekárske posudky v zmysle zákona č. 355/2007 Z. z. sa vyhotovujú výlučne na žiadosť zamestnávateľa s tým, že účelom zákona je definovať povinnosť zamestnávateľa posudzovať zdravotnú spôsobilosť na výkon práce u vybraných skupín zamestnancov.

1.4. Žalovaná v konaní namietala rozdielne závery vyplývajúce z listiny vyhotovenej Sociálnou poisťovňou dňa 28. júna 2016 a žalobcom predkladaným lekárske posudky zo dňa 21. septembra 2016. Súd prvej inštancie v tomto smere konštatoval, že posudková činnosť podľa zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení sa týka výlučne sociálneho poistenia, posudkový lekár na účely pracovnoprávných vzťahov nevydáva lekárske posudky o spôsobilosti zamestnanca na prácu a potrebe preradenia zamestnanca na inú prácu, preto súd prvej inštancie uviedol, že akékoľvek závery vyplývajúce z predmetnej listiny Sociálnej poisťovne nie sú pre rozhodnutie prejednávanej veci právne významné, ani nie je možné na ne v tomto konaní prihliadať. Žalovaná tiež namietala, že v posudku MUDr. B. zo dňa 21. septembra 2016 sa konštatuje odlišný záver o počte zlomenín v porovnaní so správou Sociálnej poisťovne. S týmto sa súd prvej inštancie nestotožnil a uviedol, že zdravotné ťažkosti uvedené v posudku MUDr. Q. B., a ktoré ku dňu 21. septembra 2016 znemožňovali žalobcovi vykonávať pre žalovaného dohodnutú prácu v pracovnej zmluve, sú zadokumentované aj v rozhodnutí Sociálnej poisťovne. Skutočnosť, že rozhodujúcim zdravotným postihnutím odôvodňujúcim invaliditu žalobcu je iné zdravotné postihnutie ako ochorenie chrbtice, nemalo pre posúdenie povinnosti žalovanej preradiť žalobcu na inú prácu žiadnu relevanciu.

1.5. Súd prvej inštancie konštatoval, že lekárske posudky zo dňa 21. septembra 2016 boli nesporne vyhotovené ošetrovateľom žalobcu ako oprávneným subjektom - MUDr. Q. B., špecialistom v odbore chirurgia. Poukazujúc na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/150/2005, ako aj na zákon č. 576/2004 Z. z., súd prvej inštancie uviedol, že posudzovanie zdravotnej spôsobilosti na prácu na účely pracovnoprávných vzťahov posudzuje a posudok o zdravotnej spôsobilosti vydáva ošetrovateľský lekár zamestnanca (t.j. môže byť všeobecný lekár, lekár - špecialista). Keďže pojem ošetrovateľský lekár nie je pojmom synonymickým k pojmu všeobecný lekár, ošetrovateľom žalobcu nemusí byť len jeho všeobecný lekár. Námietku žalovanej o sfaľšovaní podpisov na lekárskom posudku zo dňa 21. septembra 2016 a jeho doplnení zo dňa 20. septembra 2017 vyhodnotil súd prvej inštancie ako nedôvodnú, keďže žalovaná v tejto súvislosti neunesla dôkazné bremeno. Obdobne tak súd prvej inštancie vyhodnotil aj zistenie žalovanej, že žalobca mal v období od 01. marca 2018 do 01. marca 2021 ako živnostník povolenie na vykonávanie živnosti - nákladná cestná doprava vykonávaná vozidlami s celkovou hmotnosťou do 3,5 t vrátane prípojného vozidla a tiež, že v období od 15. apríla 2019 mal udelenú

koncesiu na taxislužbu. Súd prvej inštancie uviedol, že ide o iný druh pracovnej činnosti ako bola práca dohodnutá v pracovnej zmluve so žalovanou.

1.6. Súd prvej inštancie uviedol, že zdravotný stav zamestnanca bol objektívne zistený a v lekárskom posudku z 21. septembra 2016 konkrétne vyjadrený s tým, že na uvedených záveroch nič nemeňte skutočnosť, že žalobca žalovanej predložil doplnenie lekárskeho posudku, v rámci ktorého lekár doplnil, že zdravotný stav žalobcu neumožňuje vykonávať doterajšiu prácu bez vážneho poškodenia zdravia, keďže takýto záver lekárskeho posudku má význam na účely okamžitého skončenia pracovného pomeru zamestnancom (§ 69 ods. 1 písm. a) Zákonníka práce), o ktorý prípad sa však v danej právnej veci nejedná. Súd prvej inštancie uzavrel, že keďže žalovaná žalobcu na základe jeho žiadosti zo dňa 21. septembra 2016 nepreradila na inú prácu napriek tomu, že v zmysle lekárskeho posudku dlhodobo stratil spôsobilosť naďalej vykonávať doterajšiu prácu a ani s ním z tohto dôvodu neskončil pracovný pomer, žalobca nebol povinný doterajšiu prácu vykonávať a nejedná sa o opakované závažné porušenie pracovnej disciplíny žalobcom. Ak zamestnávateľ nepreradil zamestnanca na inú vhodnú prácu, zamestnanec je oprávnený odmietnuť ďalší výkon práce, čo sa kvalifikuje ako prekážka v práci na strane zamestnávateľa. Keďže žalobcovi bráni v práci zákonná prekážka, súd konštatoval, že okamžité skončenie pracovného pomeru podľa § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce, dané žalovanou žalobcovi listom zo dňa 27. novembra 2019, je neplatné.

1.7. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) tak, že žalobcovi priznal proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Krajský súd v Nitre rozsudkom z 26. februára 2025 č. k. 8CoPr/3/2024-532 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie (výrok I.) a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100% (výrok II.). Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, konania, ktorému mu predchádzalo a odvolania žalovanej dospel k záveru, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a následne dospel k správnej právnej závere.

2.1. Žalovaná podané odvolanie odôvodnila odvolacími dôvodmi v zmysle § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP. Primárne namietala, že v Zákonníku práce absentuje legálna definícia pojmu lekárskeho posudok, v dôsledku čoho je nutné aplikovať analógiu legis, resp. analógiu iuris, a teda skúmať právny predpis, ktorý sa má aplikovať. Zdôraznila skutočnosť, že sú dva právne predpisy, upravujúce pojem lekárskeho posudok, a to zákon č. 576/2004 Z. z., ktorý predmetný pojem upravuje stručne a všeobecne a zákon č. 355/2007 Z. z., ktorý pojem upravuje pomerne detailne s tým, že príloha zákona dokonca stanovuje vzor lekárskeho posudku. Podľa žalovanej má aplikačnú prednosť zákon č. 355/2007 Z. z., keďže podľa jej názoru tento právny predpis je predpisom špeciálnym vo veci posudzovania zdravotnej spôsobilosti na prácu.

2.2. Odvolací súd ustálil, že v danom prípade je nepochybne fundamentálnou otázkou to, podľa akého právneho predpisu je potrebné posudzovať otázky súvisiace s lekárskeho posudkom, na ktorý odkazuje v § 55 ods. 2 písm. a) Zákonníka práce. Uviedol, že v prejednávanej veci bolo podstatné vyriešiť to, či niektorú z listín, predložených žalobcom, možno považovať za lekárskeho posudok kvalifikovaný na pracovnoprávne účely v zmysle § 55 ods. 2 písm. a) Zákonníka práce, podľa akého právneho predpisu tento lekárskeho posudok mal byť vydaný, od ktorej skutočnosti sa následne odvíja posudzovanie jeho formálnych a obsahových náležitostí. Odvolací súd sa v tejto súvislosti stotožnil s názorom súdu prvej inštancie a zhrnul, že primárnym dôvodom vydávania lekárskeho posudku v zmysle zákona č. 355/2007 Z. z. je prevencia a realizácia povinností uložených zamestnávateľovi, a to preventívne pôsobiť na vytváranie a udržanie zdravých pracovných podmienok pre zamestnancov. Zamestnávateľ túto povinnosť realizuje tak, že z jeho iniciatívy sa zamestnanec podrobí preventívnemu lekárskeho vyšetreniu za účelom zistenia vplyvu pracovného rizika na jeho zdravie, s dôrazom na jeho zaradenie do jednej zo štyroch týmto zákonom vymedzených kategórií. Nestotožnil sa s argumentáciou žalovanej, podľa ktorej pre vznik jej povinnosti preradiť žalobcu na inú prácu preferovala aplikáciu zákona č. 355/2007 Z. z., keďže nie je pravdou, že by primárnym účelom vydania lekárskeho posudku podľa predmetného zákona bolo preukazovanie dlhodobo nepriaznivého stavu zamestnanca, tak ako to má na mysli § 55 ods. 2 písm. a) Zákonníka práce. Podľa odvolacieho súdu možno súhlasiť so súdom prvej inštancie, že síce nemožno vylúčiť, že by bolo možné preukázať dlhodobo nepriaznivý zdravotný stav zamestnanca aj lekárskeho posudkom v zmysle zákona č. 355/2007 Z. z., avšak uvedené nie je

primárnym účelom takéhoto posudku, ako to prezentovala žalovaná. Ku vzťahu špeciality zákona č. 355/2004 Z. z. k zákonu č. 576/2004 Z. z. odvolací súd konštatoval, že tento nie je možné vykladať tak extenzívne ako to má na mysli žalovaná. Nesúhlasil s tým, že by existencia zákona č. 355/2007 Z. z. úplne vylúčila aplikáciu zákona č. 576/2004 Z. z., keďže uvedené by znamenalo, že v obdobných prípadoch by došlo k vylúčeniu možnosti zamestnanca zistiť svoj zdravotný stav a zaznamenať jeho výsledok lekárskeho posudkom a tento preukázať zamestnávateľovi, iným ako lekárskeho posudkom podľa zákona č. 355/2007 Z. z., takýmto výkladom by zamestnanec stratil možnosť zistiť svoj zdravotný stav samostatne, na vlastnú žiadosť a bol by odkázaný ohľadom zistenia svojho zdravotného stavu na to, či zamestnávateľ požiada o zistenie jeho zdravotného stavu, alebo nie. Takýto výklad žalovanej vyhodnotil odvolací súd ako nezohľadňujúci samotný účel vydávania lekárskeho posudkov osobitne podľa porovnávateľných právnych predpisov. Dodal, že skutočnosť, že jeden z viacerých zákonov, o ktorého aplikácii na konkrétny stav sa vedie polemika, konkrétne upravuje formálne a obsahové náležitosti lekárskeho posudku, nie je dôvodom pre jeho preferovanú aplikáciu.

2.3. Odvolací súd dospel k názoru, že pre naplnenie zákonných predpokladov podľa § 55 ods. 2 písm. a) Zákonníka práce je podstatné preukázanie lekárskeho posudku, ktorý objektívne hodnotí zdravotný stav zamestnanca tak, že tento už naďalej nie je spôsobilý vykonávať doterajšiu prácu, a to bez vážneho ohrozenia svojho zdravia. Na uvedenom základe odvolací súd vyhodnotil argument žalovanej, že ani jeden zo žalobcom predložených dokumentov nie je možné považovať za lekárskeho posudok pre pracovnoprávne účely podľa § 30f ods. 2 zákona č. 355/2007 Z. z. a ani za lekárskeho posudok podľa § 16 ods. 1 písm. a) zákona č. 576/2004 Z. z., ako neobstojný.

2.4. K námietke týkajúcej sa spochybňovania pravosti podpisov MUDr. B. na žalobcom predložených listinách, odvolací súd uviedol, že žalovanej nič nebránilo svoje skutkové tvrdenie preukázať. Dané skutkové tvrdenie však preukázané v konaní nebolo. Rovnako vyhodnotil odvolací súd aj námietku týkajúcu sa všeobecnej schopnosti žalobcu viesť motorové vozidlo, čo podľa žalovanej vyvolávalo pochybnosti o preukazovanom zdravotnom stave žalobcu. Odvolací súd uviedol, že ani v tejto súvislosti žalovaná neunesla dôkazné bremeno svojho tvrdenia. Nestotožnil sa ani s odvolacou argumentáciou žalovanej, že žalobca uvedenú argumentáciu nijako nespochybnil a poukázal na písomné vyjadrenie žalobcu zo dňa 06. decembra 2023. Žalovaná namietala tiež závery plynúce z lekárskej správy zo dňa 28. júna 2016, vyhotovenej za účelom žiadosti žalobcu o invalidný dôchodok v porovnaní so závermi plynúcimi z listín vyhotovených spoločnosťou D. s.r.o., ktoré podľa názoru žalovanej deklarovali odlišný záver o počte zlomení stavcov žalobcu. Uvedenú námietku vyhodnotil odvolací súd, stotožňujúc sa s názorom súdu prvej inštancie, ako nedôvodnú a v plnej miere poukázal na body 43., 44. odôvodnenia napadnutého rozsudku.

2.5. Žalovaná tiež vytkla súdu prvej inštancie nedostatočné odôvodnenie jeho rozhodnutia. Odvolací súd v spojitosti s touto námietkou uviedol, že súd prvej inštancie odôvodnil svoje rozhodnutie v súlade s § 220 ods. 2 CSP a dôvodnosť námietky nevzhliadol.

2.6. O nároku na náhradu trov konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi priznal právo na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

3. Žalovaná (ďalej aj ako „dovolateľka“) podala voči rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovala z § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

3.1. V súvislosti s dovolacím dôvodom v zmysle § 420 písm. f) CSP dovolateľka namietala nesprávny postup nižších súdov v procese dokazovania, porušenie princípu rovnosti zbraní súdmi nižších inštancií a nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu. Dovolateľka vytkla súdom, že aj napriek opakovanej námietke týkajúcej sa rozdielnosti podpisov na žalobcom predkladaných dokumentoch, odvolací súd prisvedčil názoru súdu prvej inštancie s tým, že pokiaľ žalovaná tvrdila, že podpisy na dokumentoch neboli vyhotovené oprávnenou osobou, mala za týmto účelom predkladať alebo navrhovať dôkazy. Mala za to, že vzhľadom na zásadnú rozdielnosť podpisov musí byť bez ďalšieho dokazovania daná pochybnosť o tom, či tieto podpisy boli vyhotovené jednou a tou istou osobou. Súdy uvedeným podľa dovolateľky negovali samotný účel podpisovania dokumentov a ich rozpoznávaciu a identifikačnú funkciu, keď ich akceptovaním de facto vyslovili, že na forme podpisujúcej osoby nezáleží a dôkazné bremeno preniesli na žalovanú, čím podľa nej došlo tiež k porušeniu princípu rovnosti zbraní v jej neprospech. Podľa dovolateľky mali nižšie súdy pristúpiť k vyhodnoteniu odlišnosti podpisov z vlastnej iniciatívy podľa § 150 ods. 2 alebo § 319 CSP. Dovolateľka poukázala tiež na procesnú pasivitu žalobcu

v danej súvislosti. Obdobnou argumentáciou namietala dovolateľka aj závery súdov pri posudzovaní skutkovej otázky týkajúcej sa toho, že žalobcovi v čase tvrdenej straty zdravotnej spôsobilosti vzniklo oprávnenie vykonávať viacero živností (bod 1.5.), v zmysle ktorých bola táto námietka vyhodnotená ako neopodstatnená a skutkové tvrdenia ako nepreukázané.

3.2. Podľa dovolateľky rozhodujúcou právnou otázkou v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP bolo určenie, aký právny predpis je potrebné aplikovať pre účely definovania pojmu „lekársky posudok“ pre pracovnoprávne účely, resp. akým spôsobom aplikovať príslušné právne predpisy. Kľúčovým vo veci je zodpovedať, obsahové a formálne náležitosti podľa ktorého z právnych predpisov musí obsahovať listina, ktorá má byť považovaná za lekársky posudok pre pracovnoprávne účely, keď legálna definícia pojmu absentuje v Zákonníku práce. Nesprávne právne posúdenie zo strany nižších súdov vzhľadom dovolateľka v tom, že v zmysle ich záverov postačuje v danom prípade aplikovať zákon č. 576/2004 Z. z. z dôvodu, že na to, aby mohla byť listina vystavená oprávneným lekárom považovaná za lekársky posudok pre pracovnoprávne účely postačuje, aby takáto listina mala formálne a obsahové náležitosti podľa zákona č. 576/2004 Z.z. (hoci žiadne takéto neobsahuje). Podľa dovolateľky je nutné, aby takáto listina spĺňala náležitosti v zmysle zákona č. 355/2007 Z. z., ktorý detailne obsahové a formálne náležitosti určuje.

3.3. V rámci dovolania podala dovolateľka návrh na odklad právoplatnosti a vykonateľnosti napadnutého rozsudku odvolacieho súdu. Zároveň navrhla, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil, alebo zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne a aby jej dovolací súd voči žalobcovi priznal nárok na náhradu trov v rozsahu 100%.

4. Žalobca sa k dovolaniu žalovanej nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť, pretože nie je prípustné.

6. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. Pokiaľ zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. Rovnako je dovolací súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

Dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

9. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1Cdo/42/2017, 2Cdo/20/2017, 3Cdo/41/2017, 4Cdo/131/2017, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/73/2017). Dovolací súd preto skúmal opodstatnenosť argumentácie žalobkyne, že v konaní došlo k ňou tvrdeným vadám zmätočnosti.

10. Žalovaná prípustnosť dovolania založila (aj) na ustanovení § 420 písm. f) CSP, ktorým namietala primárne vady v procese dokazovania súdmi nižších inštancií. V podstatnom odvolacom súde vytkla, že aj napriek jej v konaní opakovanej námietke týkajúcej sa rozdielnosti podpisov na žalobcom predkladaných dokumentoch, sa odvolací súd stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že pokiaľ žalovaná tvrdila, že predmetné podpisy neboli vyhotovené oprávnenou osobou, mala za týmto účelom predložiť alebo navrhnúť dôkazy. Žalovaná však zastávala názor, že sudy nižších inštancií mali pristúpiť k vyhodnoteniu odlišnosti podpisov z vlastnej iniciatívy podľa § 150 ods. 2 alebo § 319 CSP. V ďalšom namietala porušenie princípu rovnosti zbraní súdmi nižších inštancií, nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu spočívajúcu v jeho nedostatočnom odôvodnení a tiež namietala aj závery súdov pri posudzovaní skutkovej otázky týkajúcej sa toho, že žalobcovi v čase tvrdenej straty zdravotnej spôsobilosti vzniklo oprávnenie vykonávať viacero živností. Porušenie princípu rovnosti zbraní identifikovala žalovaná v postupe súdov nižších inštancií, ktoré pri hodnotení skutkových otázok nepožadovali odstránenie pochybností od žalobcu, naopak dôkazné bremeno a bremeno tvrdenia preniesli na ňu.

11. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu v prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

12. V nadväznosti na uvedené dovolací súd pripomína, že na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú povolané sudy prvej a druhej inštancie ako skutkové sudy, a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 CSP viazaný právnym stavom tak, ako ho zistil odvolací súd, a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Dovolací súd konštatuje, že tieto vady v danom prípade nezistil.

13. Žalovaná vo svojej dovolacej argumentácii uviedla, že vzhľadom na „diametrálnu rozdielnosť podpisov žalobcom predložených dokumentoch“, mali sudy nižších inštancií túto odlišnosť vyhodnotiť z vlastnej iniciatívy napríklad v zmysle § 150 ods. 2 alebo § 319 CSP. Nesúhlasila s názorom nižších súdov, ktoré vyslovili, že v uvedenej súvislosti žalovaná neunesla dôkazné bremeno. Odvolací súd v bodoch 22.3. až 22.4. odôvodnenia svojho rozhodnutia v podstatnom vyslovil, že žalobca predložením listín (dokumentov) smeroval v zásade k tomu, aby tieto boli považované za pravé, resp. vydané oprávnenou osobou a to vrátane podpisov na nich uvedených. Následne žalovaná v rámci svojej procesnej obrany tieto listiny spochybnila, okrem iného aj z hľadiska, či boli podpísané MUDr. B. a to vzhľadom na odlišnosť podpisov na nich uvedených. Odvolací súd v tejto spojitosti uviedol, že v tomto prípade možno hovoriť o presunutí dôkazného bremena zo žalobcu na žalovanú a upresnil, že povinnosťou strany sporu je nie len kvalifikovane poprieť skutkové tvrdenie, alebo skutkovú okolnosť protistrany, ale v rámci procesnej obrany stranu zaťažuje už i bremeno preukázania skutkového tvrdenia, teda zaťažuje ju dôkazné bremeno. Dôkazná povinnosť je špecifickou procesnou povinnosťou, ktorá zaťažuje sporovú stranu a dokazovať je povinný každý, kto v spore niečo tvrdí. Nedodržanie dôkaznej povinnosti a následne neunesenie dôkazného bremena viedlo v prejednávanej veci v prípade žalovanej k procesnej pasivite, ktorá je rovnako sankcionovaná stratou sporu. Odvolací súd mal za to, že žalovaná tvrdené skutkové tvrdenie nepreukázala, aj keď jej v uvedenom nič nebránilo. Odvolací súd, v súlade so

súdom prvej inštancie, v prejednávanej veci konštatoval, že v súvislosti s uvedeným skutkovým tvrdením, zaťažovalo dôkazné bremeno žalovanú, ktorá ho neuniesla.

14. Dovolací súd uvádza, že v sporovom konaní je súd limitovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu, ktoré konanie sa riadi zásadou formálnej pravdy. Ustanovenie § 150 CSP zakotvuje jednu zo základných procesných povinností strán a to povinnosť tvrdiť. Schopnosť strany uniesť bremeno tvrdenia spolu s dôkazným bremenom je predpokladom pre úspech v spore. Posúdenie otázky, ktorá strana sporu je povinná tvrdiť a aký je obsah jej povinnosti tvrdiť, teda kto a aké tvrdenia má uviesť, sa odvíja od hmotného práva. Platí, že strana sporu je povinná tvrdiť skutočnosti, ktoré sú na základe hmotného práva spôsobilé privodiť jej úspech v spore. Skutkové tvrdenia sú obsahom jednotlivých procesných úkonov strán sporu, ktoré majú formu písomných podaní či ústnych prednesov. Z hľadiska pravidiel o koncentrácii konania je žiadateľné, aby všetky skutkové tvrdenia boli obsiahnuté a) ak ide o žalobcu, tak v žalobe a vo vyjadrení žalobcu podľa § 167 ods. 3 CSP, b) ak ide o žalovaného, tak vo vyjadrení žalovaného k žalobe podľa § 167 ods. 2 CSP a vo vyjadrení žalovaného podľa § 167 ods. 4 CSP. Skutkové tvrdenia predložené neskôr (napr. vo forme ústnych prednesov na pojednávaní) je potrebné ospravedlniť tým, že ich strana sporu nemohla predložiť už skôr (napr. novým skutkovým tvrdením sa reaguje na skutočnosť, ktorá vyšla najavo až z dôkazu vykonaného na pojednávaní); inak na ne súd nemusí prihliadnuť (§ 153). Súd môže strany vyzvať na doplnenie skutkových tvrdení (§ 150 ods. 2 CSP), výnimočne môže vykonať dôkaz, ktorý strany nenavrhli, a takto zistiť skutočnosť, ktorá nebola stranami tvrdená (§ 185 ods. 2 a 3), prípadne sa môže výnimočne odkloniť od zhodných tvrdení strán (§ 186 ods. 2 CSP). Tento materiálny korektív však nemôže nahrádzať procesnú aktivitu strán a ich povinnosť tvrdiť. Jeho účelom je v rozumnej miere zmierniť prísne formálne následky nesplnenia povinnosti tvrdiť (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok, komentár, C. H. Beck, 2016, 569 s.).

15. V práve na spravodlivý proces obsiahnutá zásada „rovnosti zbraní“ v civilnom súdnom konaní (čl. 47 ods. 3 ústavy, čl. 6 ods. 1 CSP) všeobecne zahŕňa tiež rovnosť bremien, ktoré sú na strany sporu kladené a ktoré nesmú byť neprimerané, t. j. aby každá zo strán sporu mohla obhajovať svoju vec za podmienok, ktoré ju, z pohľadu konania ako celku, podstatným spôsobom neznevýhodňujú vzhľadom k protistrane. Cieľom zásady rovnosti zbraní, či príležitostí je potom dosiahnutie spravodlivej rovnováhy medzi stranami sporu. Tento všeobecný princíp rovnosti strán sporu je potom nutné premietnuť aj do realizácie dokazovania, či otázok dôkazného bremena v rovine konkrétneho súdneho sporu v zmysle zásad spravodlivého procesu.

16. Vo vzťahu k vytýkanému postupu nižších súdov v procese dokazovania má dovolací súd po preskúmaní súdneho spisu v prejednávanej veci za preukázané, že žalovaná okrem tvrdenia spochybňujúcich samotné listiny predložené žalobcom, vrátane podpisov na nich uvedených, v konaní v tejto súvislosti nenavrhla ďalšie návrhy na vykonanie dokazovania, ktoré by preukázali jej skutkové tvrdenia (pričom jej v tom nič nebránilo). Vzhľadom na túto procesnú pasivitu žalovanej ako strany v spore, ako aj v zmysle vyššie uvedeného, dovolací súd konštatuje, že dovolacia námietka neuplatnenia materiálneho korektívu v zmysle § 150 ods. 2 CSP súdmi nižších inšancií (a s tým súvisiace závery súdov o neunesení dôkazného bremena žalovanou) nie je spôsobilá založiť prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP. Dovolací súd zároveň v naznačenom postupe nižších súdov nevzhliadol ani tvrdené porušenie princípu rovnosti zbraní.

17. Žalovaná v dovolaní namietala (vo všeobecnosti) aj nedostatočné odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu. V súvislosti s touto námietkou dospel dovolací súd k záveru, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spĺňa zákonom stanovené náležitosti odôvodnenia rozhodnutia v zmysle § 393 ods. 2 v spojení s § 220 ods. 2 CSP a § 387 ods. 2 a 3 a preto ho nemožno považovať za nedostatočne odôvodnený. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozsudku dostatočne jasne ozrejmil, na základe čoho dospel k záveru o vecnej správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorý v zmysle § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolacieho súdu je dovolaciemu súdu zrejmé aj to, že v súlade s § 387 ods. 2 CSP konštatoval správnosť skutkových záverov a právnych záverov súdu prvej inštancie a na tieto odkázal.

18. Na uvedenom základe dospel dovolací súd k záveru, že žalovaná neopodstatnene namietala, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP. Prípustnosť dovolania z tohto ustanovenia preto nevyplýva.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP

19. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

20. V zmysle § 432 ods. 1 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Podľa § 432 ods. 2 CSP sa dovolací dôvod vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

21. Žalovaná prípustnosť dovolania vyvodzovala aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP, keďže podľa jej názoru rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Žalovaná sformulovala v dovolaní otázku v znení: „Aký právny predpis je potrebné aplikovať pre účely definovania pojmu „lekársky posudok“ pre pracovnoprávne účely, resp. akým spôsobom aplikovať príslušné právne predpisy?“. Dovolateľka tvrdí, že podľa názoru súdov nižšej inštancie mal byť aplikovaný zákon č. 576/2004 Z.z. zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov, no podľa názoru dovolateľky mal byť aplikovaný zákon č. 355/2007 Z.z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov. K vymedzenej otázke dovolateľka uviedla, že na základe voľby relevantného právneho predpisu sa následne skúmajú náležitosti dokumentu predloženého žalobcom, za účelom vyhodnotenia či tento dokument je spôsobilý vyvolať následky predpokladané v § 55 ods. 2 písm. a) Zákonníka práce, teda či dovolateľke ako zamestnávateľovi vznikla povinnosť preradiť žalobcu ako zamestnanca na inú pre neho vhodnú prácu.

22. Aby na základe dovolania podaného podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 CSP), musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP (porovnaj 2Cdo/203/2016, 3Cdo/216/2017, 4Cdo/64/2018, 6Cdo/113/2017, 7Cdo/95/2017 a 8Cdo/95/2017). K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania. Aj právna úprava odvolacieho konania obsiahnutá v CSP, podobne ako predchádzajúca právna úprava, dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

23. Otázkou relevantnou v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Otázkou relevantnou podľa tohto ustanovenia môže byť len právna otázka, na ktorej spočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu. Otázky síce riešené súdmi v priebehu konania, avšak netvoriace základ ich rozhodnutí, nemajú relevanciu v zmysle tohto ustanovenia. Predmetná otázka musí byť zároveň procesnou stranou nastolená v dovolaní. Právne otázky, dovolateľom v dovolaní nenastolené a nepomenované, nemajú relevanciu z hľadiska prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia.

24. Najvyšší súd konštantne uvádza vo svojich rozhodnutiach, že právnym posúdením vecí je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením vecí je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Z uvedeného vyplýva rozsah, ale aj obsah dôvodov, ktoré musí dovolateľ uplatniť. Dovolací dôvod preto dovolateľ musí vymedziť tak, že uvedie, ktoré právne posúdenie vecí pokladá za nesprávne a uvedie v čom spočíva nesprávnosť práve tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

25. V nadväznosti na uvedené nemôže byť preto v tomto smere postačujúce (keďže dovolací súd je viazaný obsahovým vymedzením dovolacieho dôvodu), aby namietané nesprávne právne posúdenie vecí bolo uvedené len odkazom na zákonné ustanovenie, ale je potrebné, aby dovolateľ vysvetlil prečo z jeho pohľadu zaujal odvolací súd nesprávny právny názor na riešenie právnej otázky, čo v posudzovanom dovolaní absentovalo.

26. Žalovanou podané dovolanie vychádza zo vzájomnej konkurencie dvoch právnych noriem s tým, že zákon č. 355/2007 Z.z. je tou správnou právnou normou, ktorú je nevyhnutné aplikovať z hľadiska vyvolania právnych následkov podľa § 55 ods. 2 písm. a) Zákonníka práce (vzniku povinnosti zamestnávateľa preradiť zamestnanca na inú prácu, z dôvodu dlhodobej straty spôsobilosti zamestnanca naďalej vykonávať doterajšiu prácu).

27. Z odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu vyplýval právny záver, ktorým bola riešená otázka právnych následkov vydaného lekárskeho posudku pre pracovnoprávne účely, z hľadiska ďalšieho postupu zamestnávateľa podľa § 55 ods. 2 písm. a) Zákonníka práce. Z tohto ustanovenia však nevyplývali obsahové a formálne náležitosti lekárskeho posudku. Odvolací súd ustálil, že v našom právnom poriadku existujú dva právne predpisy upravujúce otázku lekárskeho posudku. Prvým je zákon č. 576/2004 Z.z., ktorý v § 16 ods. 1 písm. a) uvádza, že lekárske posudkom je aj výsledok posúdenia zdravotnej spôsobilosti na prácu a lekárske posudok vydáva ošetrojúci lekár na žiadosť osoby, ktorej sa má posudzovanie týkať. Tento právny predpis neobsahuje konkrétne vymedzenie náležitostí lekárskeho posudku a ani konkrétny vzor posudku. Druhým právny predpisom je zákon č. 355/2007 Z.z., ktorý v § 30f a nasl. presne definuje lekárske posudok a jeho obsahové náležitosti, zatiaľ čo formálne náležitosti posudku upravuje príloha 3c predmetného zákona, obsahujúca vzor konkrétného lekárskeho posudku. Lekársky posudok v zmysle § 30 ods. 1 písm. b) zákona č. 355/2007 Z.z. môže byť vydaný výlučne na žiadosť zamestnávateľa.

28. Odvolací súd sa nestotožnil s tvrdením žalovanej, že by zákon č. 355/2007 Z.z. bol špeciálnym zákonom vo vzťahu k zákonu č. 576/2004 Z.z. a to v súvislosti s preukazovaním dlhodobu nepriaznivého zdravotného stavu zamestnanca v súlade s § 55 ods. 2 písm. a) Zákonníka práce. Odvolací súd súhlasil s tým, že zákon č. 355/2007 Z. z. predstavuje špeciálny zákon, ktorý sa vyvinul od všeobecnej úpravy lekárskeho posudku zdravotnej spôsobilosti na prácu uvedenej v zákone č. 576/2004 Z. z., avšak len vo vzťahu k plneniu zákonnej povinnosti zamestnávateľa a to preventívne pôsobiť na vytváranie a udržiavanie zdravých pracovných podmienok pre zamestnancov, respektíve za účelom preventívneho vytvárania priaznivých pracovných podmienok pre zamestnancov, v rámci ktorého zamestnávateľ zabezpečuje preventívne zisťovanie zdravotného stavu zamestnanca s dôrazom na riziká plynúce z konkrétného pracovného prostredia a s ohľadom na zaradenie zamestnanca do pracovnej kategórie. Odvolací súd sa stotožnil s tým, že § 30f ods. 2 zákona č. 355/2007 Z.z. blanketne odkazuje na ustanovenie § 16 ods. 1 písm. a) zákona č. 576/2004 Z.z., ktorý odkaz predstavuje prebratie ustanovenia iného zákona. Nesúhlasil však s extenzívnym výkladom žalovanej a teda, že zákon č. 355/2007 Z.z. by úplne vylúčil aplikáciu zákona č. 576/2004 Z.z., v dôsledku čoho by mohla nastať situácia (ako v danej veci), že ak na strane zamestnanca nastane objektívna zmena jeho zdravotného stavu, došlo by k vylúčeniu možnosti zamestnanca zistiť svoj zdravotný stav a zaznamenať jeho výsledok lekárske posudkom a tento preukázať zamestnávateľovi, iným ako lekárske posudkom podľa zákona č. 355/2007 Z.z. a zároveň by stratil možnosť posúdenia svojho zdravotného stavu na

vlastnú žiadosť, keď by bol povinný pri iniciovaní zistenia jeho zdravotného stavu participovať so zamestnávateľom, ktorý je jediným oprávneným subjektom k požadovaniu.

29. Žalovaná tak v dovolaní neuviedla v čom spočíva nesprávnosť uvedeného právneho posúdenia odvolacím súdom, založeného na aplikácii ustanovenia § 16 zákona č. 576/2004 Z.z, ako všeobecnej právnej úpravy lekárskeho posudku. Odvolací súd nezaložil svoj právny záver na konkurencii dvoch právnych noriem, ako ani neopomenul aplikáciu právneho predpisu z. č. 355/2007 Z. z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov (v odôvodnení rozhodnutia náležite vysvetlil dôvody kvalifikovanosti predloženého lekárskeho posudku, preferujúc nie právnu normu, ale jeho obsah, ktorý materiálne spĺňa zákonné požiadavky kladené na lekárske posudok na účely regulácie pracovnoprávnych vzťahov podľa § 55 ods. 2 písm. a) Zákonníka práce).

30. Z uvedeného je zrejmé, že dovolateľkou vymedzená právna otázka nepredstavuje právnu otázku, od vyriešenia ktorej by záviselo dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu a v odôvodnení dovolacieho dôvodu absentuje uvedenie, v čom spočíva nesprávnosť právneho posúdenia právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu. V dôsledku toho nebol naplnený ani predpoklad prípustnosti dovolania, že odvolací súd by nevyhnutne rozhodol inak, pre dovolateľku priaznivejším spôsobom, ak by nastolená právna otázka bola rozhodnutá správne.

31. Dovolaťku zaťažovala povinnosť predložiť najvyššiemu súdu relevantnú právnu argumentáciu, ktorej opodstatnenosť, respektíve neopodstatnenosť, v nadväznosti na kľúčové právne závery odvolacieho súdu, má posudzovať v rozhodnutí o dovolaní. (porov. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Obdo/74/2020). Dovolací súd opätovne zdôrazňuje, že sama polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu niektorého problému, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 CSP.

32. Právna otázka, ktorú má dovolací súd vo svojom rozhodnutí riešiť, musí byť rozhodujúca (kľúčová) pre rozhodnutie vo veci samej. To znamená, že dovolací súd nemôže riešiť hypotetické otázky, ktoré nemajú, respektíve v konaní nemôžu mať vplyv na meritórne rozhodnutie, a ani akademické otázky, ktoré nemajú súvis s rozhodovaným sporom. Dovolať, aby mohol byť v dovolacom konaní úspešný, (v ponímaní posúdenia ním namietaného právneho posúdenia odvolacím súdom), musí relevantným spôsobom (t.j. spôsobom predpokladaným v § 432 ods. 2 CSP) spochybníť v dovolaní nosnú právnu argumentáciu, na ktorej odvolací súd založil svoje rozhodnutie, k čomu v posudzovanej veci nedošlo.

33. Meritórny dovolací prieskum preto nebolo možné uskutočniť, keďže obsah dovolania a vymedzenie prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP nemalo zákonom vyžadované náležitosti. Pokiaľ by dovolací súd za tohto stavu nebral do úvahy absenciu náležitostí prípustnosti dovolania a napriek tomu by pristúpil aj k posúdeniu dôvodnosti dovolania, uskutočnil by procesne neprípustný dovolací prieskum, priečiaci sa nielen všeobecnej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania, zvolenej v civilnom sporovom poriadku, ale aj konkrétnemu cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP. Postup dovolacieho súdu by v takom prípade porušil základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (II. ÚS 172/03).

34. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobcu v časti, v ktorej namietal vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP, odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné a v časti, v ktorej namietal nesprávne právne posúdenie veci podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, odmietol podľa § 447 písm. f) CSP ako dovolanie, v ktorom dovolací dôvod nie je vymedzený spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

35. Najvyšší súd ešte dodáva, že nezistil splnenie podmienok pre odklad vykonateľnosti (dovolaním) napadnutého rozhodnutia v zmysle ustanovenia § 444 ods. 1 CSP a v súlade s ustálenou praxou dovolacieho súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie (pozri napr. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/144/2019, 7Cdo/129/2020 alebo 2Cdo/91/2021).

36. Rozhodnutie o trovách dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

37. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.